

man vedtog ved anden Behandling, da man var enig om at lade Bevillingen gaa ud, og altsaa sætter Bevillingen ind igen og saa siger til Landbrugsministeren, at han skal gaa ud og forhandle med de lokale Organisationer og høre, hvad de har at sige, saa er det let paa Forhaand at angive, hvad der kommer ud af det; alle de Herrer har dog faaet saa meget Indtryk af de Interesser, som her gør sig gældende, at de vil vide, at Fynboerne vil samle sig om Aarslev, Vestjyderne om Studsgaard og Vest- og Nordjyderne om Hornum og sige, at disse Forsøgsstationer ikke kan nedlægges, og vel har Rigsdagen først vedtaget, at de skulde nedlægges, men til sidst har den jo dog vedtaget, at de skulde opretholdes. Det eneste, man vil faa at høre fra Organisationerne, er dette: disse Stationer skal ikke nedlægges, vi maa fastholde, at de opretholdes.

Jeg vil saa indstændigt, som det er mig muligt, henstille til ærede Medlemmer at følge den Afstemning, som fandt Sted her ved anden Behandling. Paa Baggrund af denne Afstemning lader det sig gøre at optage Forhandlinger med de lokale Organisationer for at opnaa et Resultat, som kan tilfredsstille baade Staten og de lokale Interesser, der knytter sig til Stationernes Opretholdelse enten under den ene eller den anden Form.

Naar det ærede Medlem Hr. Olufson sagde, at det sikre ved det, som var vedtaget ved anden Behandling, var, at Forsøgsstationernes Arbejde blev standset, men det usikre var det finansielle Resultat, saa forekommer det mig, at dette er ganske urigtigt; det modsatte er snarere Tilfældet. Forsøgsstationernes Arbejde standses ikke som Følge af det, der er vedtaget; de Forsøg, der er i Gang, vil blive fuldført, og Stationernes Arbejde vil blive afviklet i det Aar, hvor det efter Planen skulde afvikles. Der sker ingen Ulykker paa Grund af det, som er vedtaget. Derimod staar det Spørgsmaal aabent, hvad der skal ske i Fremtiden, hvad Organisationerne paa de paagældende Egne kan gaa med til, og hvilke Forpligtelser Staten i Fremtiden kan paatage sig.

Naar det ærede Medlem sagde, at der fremtidig vilde blive Ventepenge og Pensioner til et Beløb af 37 000 Kr., er det ikke ganske rigtigt, for en meget stor Del deraf er Pension til de to Bestyrere for Aarslev og Studsgaard, og de gaar i alle Tilfælde af med Pension. (Olufson: Ikke den ene). Den ene gaar straks, den anden om kort Tid, og dertil kommer, at det Beløb, der gaar til Ventepenge, vil forsvinde,

efterhaanden som de paagældende kan finde Ansættelse paa andre Forsøgsstationer eller under Statens Planteavlsvæsen — saa det er et Beløb, som i Løbet af meget kort Tid helt vil kunne bringes til Ophør. Hvis man overhovedet er bange for Begrebet Ventepenge, vil det jo sige, at Statsinstitutioner ikke kan gøres til Genstand for Indskrænkninger.

Det ærede Medlem sagde, at hvis Landboforeningerne og Husmandsforeningerne overtog disse Stationer, vilde Forsøgene blive betydningsløse. Jeg maa ganske tilbagevise en saadan Paastand, Forsøgenes Betydningsfuldhed eller Betydningsløshed beror ganske paa Forsøgenes Art og den Maade, hvorpaa de bliver udført. Det er en Overtro, at det, at der staar Statsforan en Institution, giver Virksomheden større Betydning, end naar det er en priavt Institution, der er Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at vi her var gaaet ind i noget, vi ikke var klare over, er det ganske urigtigt. Denne Sag er gennemdrøftet og overvejet sammen med Statens Planteavlsudvalg, og jeg har aldeles ikke ændret min Stilling under denne Sags Behandling, det har hele Tiden været min Hensigt, at det, naar Nedlæggelsen var vedtaget — naturligvis under en saadan Form, at Afviklingen fandt Sted paa den rette Maade —, skulde overvejes, under hvilke Former og i hvor stort Omfang disse Forsøg, som særlig har lokal Interesse, kunde opretholdes.

Det er ligeledes en stor Misforstaaelse, at denne Vedtagelse, saaledes som flere ærede Medlemmer har gjort gældende, ikke betød noget, fordi de samme Udgifter kom igen. Jeg skal her oplyse, at jeg har tilladt mig i god Forstaaelse med Statens Planteavlsudvalg at drage Omsorg for, at dette Aar virkelig bliver et Afviklingsaar, hvor der ikke bliver taget noget nyt op ved disse Stationer; og hvis Beslutningen fra Finanslovsforslagets anden Behandling opretholdes, saa vil det betyde en stor Besparelse, saa bliver der ikke Tale om en Bevilling paa 115 000 Kr. paa Tillægsbevillingsloven, men efter hvad der er blevet mig oplyst, vil Udgifterne ved Arbejdet paa disse Forsøgsstationer komme ned paa ca. 60 000 Kr.

Jeg vilde derfor i høj Grad beklage, hvis Rigsdagen vedtager at genindføre en Bevilling paa 115 000 Kr. paa Finansloven — den vil for øvrigt slet ikke komme til Anvendelse — og samtidig paalægger mig at gaa ind i en Forhandling med Organisationerne, om hvilken jeg paa Forhaand